

Septembra lani me je skrbelo, kakšno bo moje življenje v naslednjem letu, kaj bom počel, kje bom. Tovrstne misli se ti porodijo, ko imaš 30 let in imaš še vedno veliko želja, ki si jih želiš izpolniti. Dobil sem ponudbo za službo v Lizboni, a sem se odločil, da jo zavrnem. Na prednostno mesto sem postavil evropsko solidarnostno enoto (ESE), saj ESE prostovoljstvo lahko opravljaš le enkrat v življenju, in sicer do 30. leta. Glede na to, da že imam 30 let, je bila to moja zadnja priložnost. Edino, kar sem vedel, je, da želim zapustiti svojo državo, Grčijo. Tam me namreč ni nič več zanimalo in na koncu sem le še zapravljaj čas, čeprav sem imel še vedno veliko idej. Nekega večera sem zasledil poziv Društva Parada ponosa za prijavo na dolgoročno (12- mesečno) prostovoljstvo. V tistem trenutku sem zaprl oči in si predstavljal, da sem v Ljubljani, kjer kot prostovoljec delam za Društvo Parada ponosa, se učim in osebnostno razvijam ter postajam srečnejši. Spomnim se, da je bil trenutek, ko so mi prek video klica sporočile_i, da sem izbran, eden najboljših trenutkov v mojem življenju. Nisem mogel verjeti, da so neke neznane osebe izven Grčije v meni prepoznale_i nekaj, zaradi česar so si želele_i sodelovati z mano. To je bil začetek najbolj neverjetnega, nepričakovanega in navdihujočega potovanja mojega življenja. V Društvu Parada ponosa sem našel najboljše delovno okolje, kar sem si jih lahko zamislil. Ujema se s tem, kar sem si predstavljal, vendar menim, da je še celo preseгло moja pričakovanja. Počutim se varno, vesel sem, da sem tu in da tako lepo sodelujem s sodelavkami_ci. Vzamejo si čas, da prisluhnejo mojim idejam, dajo mi prostor, da sem bolj kreativen in produktiven, naučile_i so me novih orodij in praks, s pomočjo katerih so moje ideje zaživele, in nenazadnje, zaupajo mi. Trenutno tedensko organiziram odprti dogodek Parada povezuje, ki poteka vsak torek v pisarni društva, in se vsakodnevno ukvarjam z različnimi nalogami, ki mi jih dajo. Bil sem presenečen, ko sem ugotovil, da lahko svoje ESE prostovoljstvo opravljam v LGBTQIA+ okolju. Sploh nisem vedel, da je to mogoče, in kot za razkritega geja je bil to zame pravi balzam. To kaže, kako pomembno je pri tovrstnih programih ustvarjati bolj vključujoče prostore. Mladi se želijo počutiti prijetno in svobodno, še posebej, ko se preselijo v drugo državo. Vedno sem si želel živeti v tujini in ESE prostovoljstvo mi je dalo to priložnost. Prvič v življenju se počutim popolnoma neodvisno: od staršev si ne rabim sposojati denarja, skrbim zase, prevzemam pobudo, potujem sam in se družim z ljudmi, ki sem jih pravkar spoznal. Doslej sem v Sloveniji dobil veliko novih izkušenj in moje življenje se je korenito spremenilo. V Grčiji vsaj po mojih izkušnjah ni enostavno najti koga, ki bi ti pomagal začeti nekaj novega. Skozi ta program in v vseh teh mesecih, ki sem jih preživel v Ljubljani, odkar sem se preselil, pa mi je uspelo narediti toliko stvari, ki si jih prej nisem mogel niti zamisliti. Organizacija, v kateri opravljam prostovoljstvo, še zlasti pa njena predsednica, mi je odprla svoja vrata in mi omogočila, da zasijem. Društvo Parada ponosa mi je uspelo izpolniti že dve od mojih največjih želja: prva je, da so me izbrale_i za svojo ekipo in da zdaj živim v tujini, druga pa je, da sem nastopil na odru Parade ponosa, kar je moj največji dosežek doslej. Zelo rad plešem in že od otroštva je moja največja želja postati plesalec, vendar sem se moral v življenju soočiti z vsemi mogočimi reakcijami, kot so: "Nimaš popolnega telesa za ples", "najprej izgubi nekaj kilogramov" in "gledanje tvojega plesa ni estetsko". Tovrstno zatiranje me je močno zaviralo. Zdaj pa sem prvič našel pogum, da sem spregovoril o tem, zato sem predlagal, da zablešem na odru, in predsednica Društva Parada ponosa je rekla: "Izvoli, oder je tvoj!" V naslednjem tednu sem že našel koreografa in takoj sem začel razmišljati, kako si želim, da bi moj nastop izgledal, saj sem z njim želel dati sporočilo o pozitivnem odnosu do vseh teles. Da bi to dosegel, sem na oder povabil španskega fanta, ki je v isti organizaciji opravljal svoje kratkoročno ESE prostovoljstvo, ki ima takšno telo, ki v družbi velja za idealno. Občinstvo je imelo najprej priložnost prebrati, kaj je bilo napisano na njegovem hrbtu ("Brez debelih" (ang. "No fats") - sporočilo, ki ga pogosto lahko preberemo na profilih gejevskih zmenkarskih spletnih strani), nato pa so lahko na njegovih prsih prebrale_i "Ljubi vsako telo" (ang. "Love every body"). Morda si ne znate predstavljati, toda to je bil najmočnejši trenutek v mojem življenju. Prostovoljno delam od leta 2012 in sedaj to prvič počnem izven Grčije. Sprva sem se soočal z nekaterimi težavami in po resnici povedano sem celo razmišljal o predhodnem zaključku programa, a globoko v sebi sem vedel, da bi bil to zame

največji poraz. Dva meseca sem potreboval, da sem ugotovil, da je bilo prilagajanje na življenje v drugi državi zame prevelik izziv, čeprav sem si tega tako zelo želel. Vendar mi je uspelo! In od takrat ne morem nehati uživati v svojem življenju v Sloveniji. Trenutno poteka osmi mesec mojega bivanja v Ljubljani in že zdaj razmišljam o tem, da ne želim, da se ta izkušnja konča. Tu bom poskušal ostati dlje. Državo imam rad, mesto mi je všeč, čeprav je majhno - veliko se dogaja, mirno je, vse poteka gladko, ni stresa in pritiskov, ob reki pa se lahko vedno ohladiš. Tudi če ti v Ljubljani kdaj postane dolgčas, lahko preprosto potuješ po Sloveniji ali celo v drugo državo, saj je ogromno destinacij, ki so resnično blizu prestolnice. Našel sem najcenejše načine potovanja, zato le-to zame končno niso več le sanje. Ta država je zame, kot je razvidno, velik vir navdiha in energije. Tu se prvič počutim koristno, čutim, da si zaslužim veliko in da lahko veliko ponudim. V Sloveniji sem našel samega sebe in občutek imam, da bi rad še naprej dihal, da bom lahko ustvarjal, bil navdahnjen, navdihoval druge, pomagal ljudem okrog sebe in se razvijal kot oseba. Želim si, da bi lahko program podaljšal, a žal to ni mogoče. Na voljo pa so mi druge priložnosti, kot je na primer načrtovanje lastnega projekta, kar že imam v načrtu. Še štiri meseci so do konca programa, v katerih bom poskušal ustvariti svoj YouTube kanal, se naučiti slovenskega jezika, se naučiti pripraviti delavnico, nadaljevati z nastopanjem in tukaj najti službo, da mi ne bo treba zapustiti Slovenije. Tiste_i, ki ste stare_i med 18 in 30 let in berete ta članek: naredite nekaj lepega zase in poiščite program, imenovan Evropska solidarnostna enota. Ne dovolite si izpustiti takšne priložnosti. Moje življenje se je popolnoma spremenilo in prepričan sem, da se bo še naprej spreminjalo. Izkoristite to priložnost, da spremenite svoje življenje in doživite nove izkušnje. In če ste LGBTQIA+ oseba, vam močno priporočam Društvo Parada ponosa.